

Sygn. akt III UK 180/16

POSTANOWIENIE

Dnia 17 maja 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jolanta Strusińska-Żukowska

w sprawie z odwołania Z. M.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w B.

o prawo do renty,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 17 maja 2017 r.,

na skutek skargi kasacyjnej odwołującego się od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...) z dnia 14 kwietnia 2016 r., sygn. akt III AUa (...),

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Sąd Apelacyjny w (...) wyrokiem z dnia 14 kwietnia 2016 r. oddalił apelację ubezpieczonego od wyroku Sądu Okręgowego w Z. z dnia 20 listopada 2015 r., którym oddalono odwołanie Z. M. od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w B. z dnia 5 sierpnia 2013 r., odmawiającej prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy.

Ubezpieczony wywiódł skargę kasacyjną od tego wyroku i opierając ją na podstawie naruszenia prawa materialnego, tj. art. 57 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, a także na podstawie naruszenia prawa procesowego, tj. art. 286 k.p.c. i art. 290 § 1 k.p.c., wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi drugiej instancji.

W skardze kasacyjnej zawarty jest wniosek o przyjęcie jej do rozpoznania z uwagi na to, że jest ona oczywiście uzasadniona.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Jednym z koniecznych elementów skargi kasacyjnej jest, jak wynika z art. 398⁴ § 2 k.p.c., wniosek o przyjęcie jej do rozpoznania i jego uzasadnienie. Wymóg ten wiąże się, jak wielokrotnie wyjaśniano w orzecznictwie Sądu Najwyższego, z przesłankami rozważanymi przez ten Sąd podczas tzw. „przedsądu”, a więc na posiedzeniu, którego przedmiotem jest przyjęcie lub odmowa przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania. Przesłanki te określone są w art. 398⁹ § 1 k.p.c. i tylko one podlegają badaniu w tej fazie postępowania, a przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania następuje wtedy, gdy zachodzi choćby jedna z nich. Uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania winno zatem koncentrować się na wykazaniu istnienia takiej przesłanki, przy czym treść tego uzasadnienia nie może być dowolna, bo konieczne jest oparcie jej na argumentacji jurydycznej.

Wniesiona w sprawie skarga kasacyjna zawiera wniosek o przyjęcie jej do rozpoznania uzasadniony w ten sposób, że skarga jest oczywiście uzasadniona, nie można jednak uznać, że skarżący zdołał wykazać istnienie tej przesłanki.

Powołanie się na przesłankę zawartą w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. zobowiązuje skarżącego do przedstawienia wyводу prawnego, uzasadniającego jego pogląd, że skarga jest oczywiście uzasadniona, przy czym, o ile dla uwzględnienia skargi kasacyjnej wystarczy, że jej podstawa jest usprawiedliwiona, to dla jej przyjęcia do rozpoznania konieczne jest wykazanie kwalifikowanej postaci naruszenia przepisów prawa materialnego lub procesowego polegającej na jego oczywistości, widocznej *prima facie*, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 16 września 2003 r., IV CZ 100/03, LEX nr 82274). Innymi słowy, w celu spełnienia przesłanki przewidzianej w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. należy wykazać „oczywistość skargi kasacyjnej” przez odwołanie się do argumentacji, która *prima facie* wskazuje, że zaskarżone orzeczenie wydane zostało z oczywistym naruszeniem prawa (por. postanowienia Sądu Najwyższego z

30 czerwca 2007 r., II CSK 184/07, z 2 sierpnia 2007 r., III UK 45/07, z 10 lipca 2007 r., II UK 45/07, niepublikowane, z 25 lutego 2008 r., I UK 339/07, LEX nr 453109), a takich argumentów nie można doszukać się we wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej w niniejszej sprawie do rozpoznania.

Podważenie ustaleń faktycznych Sądu, a do tego sprowadzają się twierdzenia skarżącego w skardze kasacyjnej, zarzucającej nieprawidłowe uznanie braku niezdolności do pracy pomimo niedopuszczenia w postępowaniu sądowym dowodu z uzupełniającej ustnej opinii biegłych lekarzy, co było konieczne z uwagi na konieczność odniesienia się przez nich do wyników rezonansu magnetycznego, a także niedopuszczenia dowodu z opinii Instytutu Naukowego, możliwe jest tylko przez odpowiednie zarzuty prawa procesowego, zaś o istnieniu uzasadnionej drugiej podstawy kasacyjnej przesądza nie każde naruszenie przepisów postępowania, ale jedynie takie uchybienie tym przepisom, które mogło mieć istotny wpływ na wynik sprawy (art. 398³ § 1 pkt 2 k.p.c.). Zgodnie z art. 286 k.p.c., sąd może zażądać ustnego wyjaśnienia opinii złożonej na piśmie, może też w razie potrzeby zażądać dodatkowej opinii od tych samych lub innych biegłych, a stosownie do art. 290 § 1 zdanie pierwsze k.p.c., sąd może zażądać opinii odpowiedniego instytutu naukowego lub naukowo-badawczego. Nie ma więc normy (przepisu) o konieczności dopuszczenia przez Sąd dowodu z ustnej opinii biegłych lekarzy, bądź opinii instytutu w każdej sytuacji. Brak jest zatem podstaw do formułowania ogólnej tezy, że przepisy postępowania wymagają dopuszczania tego rodzaju dowodów w każdej sprawie, w której okolicznością sporną jest niezdolność do pracy. Przy podejmowaniu takiej decyzji należy mieć na uwadze przede wszystkim okoliczności faktyczne sprawy. Skarżący w uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie wskazał, jakie okoliczności faktyczne niniejszej sprawy wymagały dopuszczenia ustnej opinii biegłych lekarzy, bądź opinii instytutu, a także jaki wpływ na rozstrzygnięcie miało niedopuszczenie takiego dowodu. Za niewystarczające dla uznania skargi za oczywiście uzasadnioną uznać bowiem należy ogólne tezy odnoszące się do sytuacji sprzecznych ustaleń opinii biegłych w zakresie oceny stanu zdolności ubezpieczonego do pracy, jak i nieuwzględnienia w tych opiniach wyników rezonansu magnetycznego. Nie wynika z nich bowiem, jakie konkretnie

okoliczności faktyczne (jakie sprzeczności w opiniach biegłych oraz jakie wyniki rezonansu) przemawiały za koniecznością dopuszczenia takiego dowodu i w związku z tym, jaki konkretny efekt w kontekście rozstrzygnięcia przyniosłoby jego przeprowadzenie.

Skarżący nie zdołał zatem wykazać, że zachodzi potrzeba rozpoznania jego skargi przez Sąd Najwyższy, wobec czego z mocy art. 398⁹ § 2 k.p.c. należało postanowić jak w sentencji.

I.n